William Shakespeare - sonetul LX

Cum valurile cresc peste prundisuri
minute curg spre moarte-n zbor nebun,
locul si-l lasa fara ocolisuri
celor din urma, care le rapun.
Te nasti intr-a oceanului splendoare,
prin varste curgi dar Timpul ti-a sortit
eclipse, lupte lase si surpare
devalmasind tot ce ti-a daruit.
Tot ce-i vigoare Timpul incovoaie,
fruntea ti-o taie cu incretituri
cu-averi se-ndoapa, viata o despoaie
iar coasta lunga n-ai cum sa i-o furi.

Doar versul meu prin vremi se mai aude
Slavindu-te in ciuda mainii crude